

Sygeværelsets nedrullede Gardiner havde efterhaanden forvandlet hendes Væsen til lutter Bekymring. For hende havde Døden sikkert været en Befrielse.

Han var begyndt at gaa op og ned ad Gulvet for at tvinge sit Sind i Ligevægt. Han var ikke vant til disse stærke Sindsbevægelser, som han instinktmæssig frygtede. Og nu kom han til at tænke paa Jakobe, der ventede ham paa „Skovbakken“ ved sædvanlig Tid. Hvad skulde han gøre? Han følte, at han ikke vilde være i Stand til at sidde rolig og tale om Forberedelserne til deres Rejse, eller hvad andet hun og han kunde være fælles om; og han havde desuden en daarlig Samvittighed, fordi han endnu ikke havde faaet sagt hende, at hans Familie var flyttet til København.

Han satte sig da ned og skrev et Par Linjer til hende. Hun skulde ikke vente ham, skrev han, idet han som sædvanlig benyttede Travlheden som Paaskud for sin Udeblivelse. I Brevets Slutning meddelte han saa ganske kort, at hans Moder „ifølge Avertissement i Berlingske Tidende“ var død her i Byen.

Han ringede igen paa Jomfruen for at faa Brevet besørget ud til Jakobe ved et Bud. Men nu blev han grebet af en sær Stundesløshed. Gang efter Gang anbragte han sig ved sine Tegninger og rejste sig igen. Det var ham ikke muligt at sidde stille endsiges at samle Tankerne om Kurver og Talrækker. Skønt han tilsidst sad med Hænderne presset omkring Hovedet for at tvinge det til at arbejde, kom Tankerne ikke af Stedet. Billedet af Moderen, Minder fra Barndommen, hans Savn ved intetsomhelst at vide om Moderens sidste Dage, Trangen til at tale med et Menneske, der havde kendt hende, alt dette overvældede ham tilsidst.

Saa opgav han Arbejdet, klædte sig paa og gik ud paa Gaden. Han satte sig ind i den første den bedste Restavration for at spise Frokost. Siden gik han ind i en af de offentlige Haver for at adspilde sig ved at se paa Menneskene og høre paa et Militærorkester, der spillede derinde.

Da han ud paa Eftermiddagen kom tilbage til Hotellet, meddelte Portneren ham, at der sad en Dame oppe paa hans Værelse og ventede. Blodet strømmede ham voldsomt til Hjertet. Han tænkte straks, at det maatte være en af hans Søstre, der paa en eller anden Maade havde faaet at vide, at han var vendt hjem, og som nu havde opsporet hans Adresse for at meddele ham Dødsfaldet.